

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer fjorten

Jeff Pippenger

2025-12-20

Nummer fjorten

Historien om “Guds underfulde gerninger” fremstilles også ved det profetiske spørgsmål om “hvor længe”. Den historie, som fremstilles i disse to og mange andre symboler, fremstiller beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind. I denne periode pågår der en strid om det sande og de mange andre falske budskaber om den sene regn. Der findes kun ét ægte budskab om den sene regn. Handlingsforløbet i den hellige historie, hvor Gud udfører sine underfulde gerninger, er anbragt inden for Joels bogs sammenhæng, hvor den “nye vin” afskæres fra den ene klasse, mens den udgydes over den anden klasse.

Der er nogle få kontraster i Joels Bog, som bør bemærkes. Roden i ordet „lignelse“ betyder „at stille ved siden af“ og indebærer i sig selv en kontrast mellem to klasser. Vi har tidligere berørt nogle af „kontrasterna“ i Joels Bog og påpeget, at hovmodets krone, som bæres af drankerne, der hersker over Jerusalem, står i kontrast til dem, som bærer herlighedens krone. Vi har endnu ikke fremført, hvordan glædens symbol er det modsatte, men et modstykke til at være beskæmmet; men sådan er det, og det agter vi at vise. Emnet alfa og omega findes også i Joels Bog, og det princip, at det første illustrerer det sidste, bekræftes også af Peters to prædikener i Apostlenes Gerninger.

Apostlenes Gerninger kapitel to finder sted på pinsefesten klokken 9 om morgenen (den tredje time), og kapitel tre ved den niende time (klokken 15), tidspunktet for aftenofferet. I Apostlenes Gerninger to forkynder Peter budskabet i salen ovenpå i en privat bolig, men hans prædiken i kapitel tre holdes i templet. De bindes sammen ved kaldet til omvendelse i begge sammenkomster. Det samme budskab, to geografiske steder, som repræsenterer symbolet på en fordobling inden for pinsebudskabet, der er opdelt mellem forgården og templet. I Åbenbaringen elleve får Johannes besked på at måle templet, men at lade forgården være, for den var givet til hedningerne.

Og der blev givet mig et rør, lig en stav; og engelen stod der og sagde: Rejs dig og mål Guds tempel og alteret og dem, som tilbeder deri. Men forgården, som er uden for templet, skal du lade ude og ikke måle; for den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de træde under fod i to og fyrretyve måneder. Åbenbaringen 11:1, 2.

Således identificerer fordoblingen af de to prædikener og opdelingen af de to prædikeneres sted to tilhørerskarer for silde regnen i Joels Bog. Den ene tilhørerskare er hedningerne uden for templet, og den anden er jøderne i templet. I dommen over de levende dømmes Guds hus først, og fra 11. september indtil søndagsloven dømmes templet, og fra søndagsloven indtil menneskets nådetids afslutning dømmes hedningerne. Denne dom finder sted under silde regnen, som Peter identificerede som fremlagt i Joels Bog. Hvad forgården (hedningerne) og templet (Guds menighed) i den opdeling, der er fremstillet i Apostlenes Gerninger kapitel to og tre,

repræsenterede, er også sondringen i Joel mellem tidligregnen og silde regnen. Tidligregnen ankom ved 11. september og udgydes, mens Guds tempel dømmes. Når denne proces er fuldendt, udgydes silde regnen over hedningerne i forgården.

Fryd eder da, Zions børn, og glæd eder i Herren eders Gud; thi han har givet eder det tidligere regn i rette mål, og han vil lade regnen komme ned for eder, det tidligere regn og det sildige regn i den første måned. Joel 2:23.

Det er ikke mit ærinde her at fastslå den profetiske sondring mellem glæde og det at blive til skamme, men verset oplyser Guds folk om at „glæde sig“ på grund af budskabet om den sene regn. Budskabet om den sene regn frembringer profetisk glæde hos Guds folk. Når dette er sagt, er emnet om den første eller tidlige regn, efterfulgt af den sene regn, en illustration af anstødsstenen, som blev tilsidesat og undret over. Symbolet på hjørnestenen, som til sidst bliver hovedhjørnestenen, er det, der er underfuldt i både Guds og Hans folks øjne.

Den vidunderlige sten repræsenterer profetiens Alfa og Omega. Princippet om alfa og omega med hensyn til profetisk anvendelse identificeres ved, at Han igen og igen i sit Ord kaldes Alfa og Omega, og Han er Ordet. Af denne grund er det, som er blevet åbenbaret om dette princip, blevet åbenbaret for os og vore børn til evig tid. Året 1863 er slutstenen i Bibelens profeti, og det er slutstenen for perioden for den tredje engel fra 1844 til 1863. 1844 var grundstenen, 1863 slutstenen for den profetiske periode. 1844 til 1863 er en fastslået profetisk periode, lige så fastslået som 538 til 1798. Det forhold, at menneskeheden ikke kender noget, som Gud har fastslået, gør ikke den ting ufastslået!

Vi afsluttede den foregående artikel med følgende passage.

„Det blev vist mig, at hans forhold til Guds folk i visse henseender lignede Moses' forhold til Israel. Der var knurrere imod Moses under ugunstige omstændigheder, og der har også været knurrere imod ham.“ Testimonies, bind 3, 85.

I 1863 repræsenterede James White »i nogle henseender« »Moses for Israel«.

Perioden fra 1844 til 1863 blev forbilledliggjort i perioden fra udfrielsen ved Det Røde Hav til det første Kadesh. Det første Kadesh er alfa, og det andet Kadesh er omega—hvilket frembringer to fyrreårige perioder, der fører til Kadesh, og som begge endte i oprør.

Profetiens Ånd bringer overensstemmelse mellem overgangen over Det Røde Hav og den store skuffelse i 1844. Bibelen bringer overensstemmelse mellem overgangen over Det Røde Hav og korset, og søster White bekræfter, at disciplenes skuffelse ved korset var et forbillede på den store skuffelse i 1844. Det var Herrens vilje at gå direkte ind i det forjættede land, og det geografiske kendetegn for indgangen til det forjættede land var Jeriko, hvilket er dér, hvor arkæologerne i denne anden uge af december 2025 netop har udgravet det gamle Jeriko — blot for til deres forfærdelse at opdage, at de faldne mure, som de fandt dér, alle var faldet udad, ikke indad, som de altid gør under en belejring. Under en oldtidig belejring blev murene slået ned og væltet ind mod byens indre. Sådan var det ikke med Jeriko.

Da blæste præsterne i hornene, og folket udstødte et råb; og det skete, da folket hørte lyden af hornet, og folket udstødte et højt råb, at muren styrtede sammen, så folket drog op ind i byen, hver mand lige frem for sig, og de indtog byen. Josva 6:20.

Arkæologerne fandt også krukke med fødevarer, hvilket viser, at da murene styrtede sammen, var der ikke tale om en langvarig belejring. Det besvarede også et spørgsmål blandt arkæologerne om, hvorfor den bibelske beretning om Jerikos fald beskriver, at de gik “op” ind i Jeriko over en bakke eller rampe, som man nu ved blev dannet, da murene faldt udad.

Den første hindring, som varslede indgangen til det forjættede land, var Jeriko, en by med indflydelse og rigdom. Jeriko er 1863, og Jeriko er et emne i Bibelens profeti, ikke blot som en illustration af søndagslovens tidsperiode, men også i forbindelse med dets fald og genoprejsning. Jeriko havde også sin egen særlige profetiske forbandelse udtalt over sig. Josva udtalte en forbandelse over den mand, som genopbyggede Jeriko, og identificerede dermed, at den mand, som genopbyggede Jeriko, ville miste sin yngste og sin ældste søn under genopbygningen af den forbandede by. Den ene søn skulle mistes ved grundlæggelsen, og den anden ved portens oprejsning. Denne profeti blev opfyldt, og beretningen om dens opfyldelse er nedskrevet i Bibelen, hvilket gør Jeriko til et etableret bibelsk symbol.

Inden for dets historiske undergang og i dets profetiske forbandelse, efterfulgt af den historiske opfyldelse af denne profeti, finder vi tre vidner, som taler om Jeriko i 1863. Alle tre af disse vidnesbyrd skal anvendes på 1863. Disse tre vidner står sammen, ligesom tre Moses-skikkelser profetisk står ved afslutningen af deres respektive fyrreårige perioder. En af disse fyrreårige perioder er tydeligt forbundet med den milleritiske historie, hvilket fastslår, at alle tre fremstillinger af Moses ved afslutningen af hver fyrreårige periode stemmer overens med historien om 1863—den tredje engels historie.

To af disse tre vidner om Moses’ fyrre år ender ved Kadesh; den tredje afslutning på de fyrre år var Jordanfloden, og afslutningen på den anden var Det Røde Hav. Afslutningen på de første fyrre år var Moses’ flugt fra Egypten. Alle tre beskriver en flugt ud af Egypten som opfyldelse af Abrahams profeti om fire hundrede og tredive års trældom i Egypten.

Moses’ tre fyrreårige perioder, hvis afslutninger (topsten) repræsenterer en forudskikkelse af udfrielsen fra Egypten, var en opfyldelse af Abrahams profeti om fangenskab i og udfrielse fra det egyptiske slaveri. Som den profeterede udfrier i Abrahams pagtsløfte begyndte Moses selv med at blive frelst op af vandet, sådan som hans navn betyder. Derefter førte Moses Guds folk gennem det Røde Havs vande og siden til udfrielsens bred, repræsenteret ved Jordanfloden. Alfa i Moses’ liv var frelsen fra Nilens vand, og omega var den frelse, som Jordanflodens vand repræsenterede. Alfa i Moses’ liv, illustreret ved den erfaring, som blev bestemt af hans navn og hans forældre, idet hans gudfrygtige forældre vidste, at barnet var dømt til døden, sådan som han fyrre år senere ville være det efter at have dræbt egypteren. Som gudfrygtige forældre, der vidste, at deres søn behøvede at blive frelst fra dødsdommen, beredte de til ham en ark, som gik fra den hebraiske verden over i den egyptiske verden, ligesom Moses ved afslutningen af fyrre år forlod den egyptiske verden for den hebraiske verden.

Moses gentog beretningen om Noa i sin frelse fra vandet. Den allerførste omtale af Moses som „befrieren“ i Abrahams pagtprofeti om de fire hundrede og tredive år var en gentagelse af den historie, hvor Gud indgik pagt med menneskeheden, og således sammenførte Abrahams pagtprofeti om et udvalgt folk med pagtens løfte til hele menneskeheden. Dette identificerer en dåb i overførelsen af barnet Moses til Faraos datter, for døden blev anerkendt ved forældrenes handling, begravelsen fremstilles ved arken på vandet, og opstandelsen er Faraos datter.

Moses' liv begynder med, at Noas arks dåb bliver forbilledliggjort. Dette betyder da, at tallet “8” fra begyndelsen er forbundet med Moses, for roden til hans pagtsforhold begyndte med tallet “8” fra Noas pagt, og hans opgave var at indstifte omskærelsens rite på den “ottende” dag. Han blev derpå prøvet, og han svigtede netop i selve denne rite. Moses' liv begynder med en dåb, og fyrrer år senere indtræffer der en død (på en egypter), som markerer det punkt, hvor den egyptiske Moses dør og udelukkende bliver en Abrahams søn. Begyndelsen og afslutningen på Moses' første fyrrer år fremstilles ved en dåb. Den første markerede en overgang fra hebraisk til egyptisk, og den sidste fra egyptisk til hebraisk. Fyrrer år derefter fører Moses Guds folk gennem Det Røde Havs dåb på vej til dåben ved Jordan, som han aldrig nåede.

Guds folk gik under Josvas ledelse ind i det forjættede land uden Moses, for han døde lige før Jordanflodens dåb blev nået. Moses sagde, og Peter gentog, at Herren din Gud ville oprejse en profet som Moses. Den profet, som Moses var et forbillede på, var Kristus, og Han begyndte sit værk nøjagtigt dér, hvor Moses sluttede. Han begyndte sit værk ved sin dåb, og den dåb var netop det sted, hvor Josva døbte det gamle Israel, da de gik over Jordan ind i det forjættede land. Evangelierne oplyser os om, at Johannes døbte ved Bethabara, som er overgangsstedet og betyder færgeovergang.

Det Røde Hav er symbolet på Egyptens oprør og identificerer dermed Moses' profetiske vidnesbyrd i denne linje som sandhed. Fra Nilen til Det Røde Hav (undertiden kaldt en flod) og videre til Jordan. Moses, der betyder »frelst op af vandet«, begynder og afslutter sit vidnesbyrd ved udfrielsens vand, og hvert af disse vande åbenbarer to klasser af tilbedere.

Moses' første fyrrer år repræsenterer den første engels budskab, og de anden fyrrer år er den anden engel, den tredje værende den tredje. De tre engle besidder deres egne særlige profetiske kendetegn, såsom at alle tre budskaber er repræsenteret i det første budskab. Vi har i årevis offentligt påvist dette fænomen i forbindelse med de første tre kapitler i Daniels Bog.

Daniel frygtede Gud i kapitel et og nægtede at spise den babyloniske kost, og Gud herliggjorde ham i den anden og kostmæssige synsprøve, som fulgte, hvilket førte til dommen og den tredje prøve, udført af Nebukadnesar selv. Daniels bog kapitel et er den første engel i Johannes' Åbenbaring fjorten, som forkynner: »Frygt Gud«, »giv ham ære«, sådan som Daniel gjorde i den anden kostmæssige og synlige prøve, for »dommens time« over Nebukadnesar er kommet.

De første fyrrer år af Moses' liv begyndte, fordi hans forældre frygtede Gud. Da Faraos datter så arken i vandet, havde Moses bestået den anden prøve, som er en visuel prøve. Da dømte Faraos datter, at han ikke skulle dø. Dommen kom også ved afslutningen af de første fyrrer år, da han dræbte egypteren og måtte flygte fra Egypten.

I de anden fyrre år blev den anden engel i Åbenbaringen fjorten, som forkynder Babylons fald, forbilledliggjort ved Egyptens fald. I dette fald, ved afslutningen af de fyrre år, var der en vældig åbenbarelse af Guds kraft, ligesom der var ved afslutningen af den anden engels budskab under Midnatsråbet i 1844.

De tredje fyrre år begynder med, at dødsdommen afsiges over så godt som hele menigheden, og de ender med dødsdommen over denne menigheds leder.

Søster White fastslår, at vort arbejde er at forene de tre engles budskaber.

„Herren er ved at straffe verden for dens misgerning. Han er ved at straffe de religiøse samfund for deres forkastelse af det lys og den sandhed, som er blevet givet dem. Det store budskab, som forener den første, den anden og den tredje engels budskaber, skal gives til verden. Dette skal være tyngden i vort arbejde.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, s. 950.

Moses' første fyrre år repræsenterer den første engel i Åbenbaringen fjorten, og hans anden periode på fyrre år er den anden engel, og den tredje fyrreårige periode er den tredje engel. Vort „store budskab“ er at sammenføje „den første, den anden og den tredje engels budskaber“, hvilket placerer alle tre af Moses' symboler i 1863, og derfor tre Moses'er ved søndagsloven.

1844 til 1863 omfatter to vidner om begge fyrreårsperioder, der førte til Kadesh. Inspirationen identificerer, at en tredje ikke kan eksistere uden en første og en anden; de første fyrre år af Moses' liv må derfor også repræsentere 1844 til 1863. Moses dræber egypteren i 1863, sammen med Moses, der slår på Klippen med sin myndighedsstav, og også når Moses beder om at se Guds herlighed i historien om guldkalvsoprøret. Der er tre Moses'er ved 1863 og søndagsloven, og de er alle fyrre år gamle.

Moses' tre perioder indeholder hver en udfrielse ved vand; Moses i kurven svarer til Moses gennem Det Røde Hav, hvilket svarer til Moses to gange ved Jordanfloden: Nilen, Det Røde Hav og to gange ved Jordan. Udfrielsens vande er repræsenteret i hver af de tre perioder, for de svarer alle til den periode, hvor udfrielsens vand bliver udgydt under senregnsperioden.

Ved slutningen af den tredje periode på fyrre år slog Moses på Klippen med sin stav. Ved slutningen af de anden fyrre år skilte hans stav Det Røde Hav. Ved slutningen af de første fyrre år forkastede han staven som tegn på egyptisk myndighed og valgte at lide sammen med sit folk.

Ved afslutningen af den første periode døde en egypter, og ved afslutningen af den anden periode døde Egyptens militær, førstefødte og lederskab. Ved afslutningen af den tredje periode var Israels nation, Aron og Moses alle døde. Dette er tre parallelle historieberetninger, som „linje på linje“ hver især repræsenterer 1844 til 1863 — den tredje engels historie, som igen repræsenterer 11. september til søndagsloven og pinsetiden, når udfrielsens vand udgydes.

Moses er til stede ved begge oprør i Kadesh, og oprørene i Kadesh er begge slutstenen i deres respektive perioder. De repræsenterer begge 1863, som også er slutstenen i den tredje engels periode, begyndende med alfaen i 1844 og frem til slutstenen i 1863. Når man betragter det

vidunderlige lys fra stenen, som begynder som grundstenen og ender som slutstenen, erkendes det, at slutstenen altid er profetisk større. De få dråber i begyndelsen af pinsetiden, som leder frem til den fulde udgydelse ved slutstenen på pinsedagen, illustrerer denne sandhed.

Ved 11. september begyndte bestænkelsen, og den ender ved den fulde udgydelse ved søndagsloven. Denne sandhed identificerer Moses' synd ved den anden og omega-Kadesh som en større synd end oprøret ved den første alpha-Kadesh-opstand. Alpha-oprøret frembragte døden for en hel nation, og omega-oprøret frembragte døden for én mand (Moses), men denne ene mands synd var større end hele nationens kollektive synd. Den mand, som synder, skal dø, og på det plan er der ingen forskel mellem Moses' synder og nogen anden israelits, men profetisk var Moses' slag mod Kristus for anden gang større, for det var slutstenen på den fyrreårige periode.

Moses' oprør ved det andet omega-Kadesh var en større synd end Israels børns oprør, da de forkastede Josuas og Kalebs budskab. Moses står profetisk ved 1863, hvor han dør i ørkenen for sit oprør. Moses står også ved 1863, hvor det tidligere pagtfolk dør i ørkenen for deres oprør, men Moses deltog ikke i det oprør. 1863 svarer til søndagsloven, ligesom Arons oprør med guldkalven gør det. I den historie, som svarer til Kadesh, 1863 og søndagsloven, beder Moses om at se Guds herlighed.

Kadesh repræsenterer 1863, og Moses er ved begge Kadesh'er; således fastslår vi på grundlag af to bibelske vidner, som begge er slutsten, at den tredje fyrreårige periode, som ikke ender ved Kadesh, ligeledes repræsenterer 1863. Der korsfæster 'Moses den ikke-helligede' Kristus på ny, idet han forkaster Klippen. I 1863, og ved Lovens givelse på Sinai, søger 'Moses den helligede' Guds karakter. I 1863 repræsenterer Moses både en klog og en dåreagtig jomfru.

»Farisæeren og toldereren repræsenterer to store klasser, hvori de, som kommer for at tilbede Gud, er delt. Deres to første repræsentanter findes i de to første børn, som blev født ind i verden.« Kristi lignelser, s. 152.

Ved Kadesh og 1863 repræsenterer Moses »to store klasser, i hvilke de, som« »tilbeder Gud, er delt«. Moses er et eksempel på de hundrede og fireogfyrre tusind, ligesom Peter er det.

„For hver af de grupper, som farisæeren og toldereren repræsenterer, findes der en lære i apostlen Peters historie. I sin tidlige discipeltid mente Peter sig stærk. Ligesom farisæeren var han i sin egen vurdering 'ikke som andre mennesker er'. Da Kristus på tærsklen til sit forræderi advarede sine disciple på forhånd: 'I skulle alle forarges på mig i denne nat,' erklærede Peter selvsikkert: 'Om end alle skulle forarges, så vil dog ikke jeg.' Mark. 14:27, 29. Peter kendte ikke sin egen fare. Selvtillid vildledte ham. Han mente sig i stand til at modstå fristelsen; men få korte timer senere kom prøven, og med banden og sværgeren fornægtede han sin Herre.” Christ's Object Lessons, 152.

Ved søndagsloven, som er 1863, repræsenterer Peter to klasser: dem, som modtager dyrets mærke, og dem, som modtager Guds segl. Da Jesus ændrede Simons navn til Peter, symboliserede det de hundrede og fireogfyrre tusind. Denne forståelse symboliseres også ved at multiplicere værdien af Peters navn ved hjælp af tallet for bogstavernes placering i det engelske alfabet. Hvis vi anvender den samme metode på 1863, får vi 144.

To af de tre symboler hos Moses, som stemmer overens med 1863, fastslår, at den tredje periode ligeledes må stemme overens. De to linjer ved Kadesh identificerer beretningen om de kloge og de dårlige jomfruer, og den tredje periode identificerer et forsøg på at anvende menneskelig bestræbelse til at udføre et guddommeligt værk. At stole på menneskelig magt, som Moses gjorde med egypteren, repræsenterer tillid til menneskelig myndighed frem for den indsatte myndighed.

Søster White udtaler, at hendes mands „forhold til Guds folk i visse henseender lignede Moses' forhold til Israel“. I 1863 blev Moses fremstillet ved James White. I 1863 dræber James White en egypter, slår Kristus anden gang og beder for oprørerne, som forkastede budskabet om „hvile“, fremsat af Josva og Kaleb. Moses er både en tåbelig jomfru, når han slog på Klippen anden gang, og en klog jomfru, idet han gik i forbøn for Israels oprørere.

Vi vil afslutte denne artikel med afsnittet i Fjerde Mosebog fjorten, hvor Moses befinder sig ved 1863, når han i den parallelle historie, fremstillet ved guldkalvsoprøret, får et syn af Guds herlighed.

I afsnittet spørger Herren: »Hvor længe« skal han have med Israels oprørere at gøre, hvilket er det samme spørgsmål, Esajas stillede Herren i kapitel seks. Bemærk, at Fjerde Mosebog placerer denne beretning i den periode, hvor jorden oplyses af Guds herlighed, således som englene også angav i vers tre i Esajas seks. 9/11 var grundstenen for historien fra 1844 til 1863, og søndagsloven er slutstenen. Rammesætningen i Fjerde Mosebog er intet mindre end en illustration af sangen eller lignelsen om vingården, idet det gamle Israel forbigås, da Herren indgik pagt med Josva.

Og hele menigheden opløftede deres røst og råbte, og folket græd den nat. Og alle Israels børn knurrede imod Moses og imod Aron; og hele menigheden sagde til dem: Gid vi var døde i Egyptens land! eller gid vi var døde i denne ørken! Og hvorfor har Herren ført os til dette land, for at vi skal falde for sværdet, så vore hustruer og vore børn bliver til bytte? Var det ikke bedre for os at vende tilbage til Egypten? Og de sagde til hinanden: Lad os vælge en anfører og vende tilbage til Egypten.

Da faldt Moses og Aron på deres ansigter foran hele Israels børns menigheds forsamling. Og Josva, Nuns søn, og Kaleb, Jefunnes søn, som hørte til dem, der havde udspejdet landet, flængede deres klæder. Og de talte til hele Israels børns menighed og sagde:

Det land, som vi drog igennem for at udforske det, er et overmåde godt land. Hvis Herren har velbehag i os, da vil han føre os ind i dette land og give os det, et land, som flyder med mælk og honning. Gør blot ikke oprør mod Herren, og frygt heller ikke landets folk; for de er brød for os; deres værn er vegne fra dem, og Herren er med os: frygt dem ikke.

Men hele menigheden sagde, at de skulle stenes. Da åbenbarede Herrens herlighed sig i åbenbaringsteltet for alle Israels børn. Og Herren sagde til Moses: Hvor længe vil dette folk foragte mig? og hvor længe skal det vare, før de tror på mig, trods alle de tegn, som jeg har gjort iblandt dem?

Jeg vil slå dem med pest og gøre dem arveløse, og af dig vil jeg gøre et større og mægtigere folk end de.

Og Moses sagde til Herren: Så vil egypterne høre det; thi du førte dette folk op fra iblandt dem med din magt. Og de vil fortælle det til dette lands indbyggere; for de har hørt, at du, Herre, er iblandt dette folk, at du, Herre, ses ansigt til ansigt, at din sky står over dem, og at du går foran dem, om dagen i en skystøtte og om natten i en ildstøtte. Hvis du nu slår hele dette folk ihjel som én mand, da vil de folkeslag, som har hørt rygtet om dig, sige: Fordi Herren ikke var i stand til at føre dette folk ind i det land, som han tilsvor dem, derfor har han dræbt dem i ørkenen.

Og nu beder jeg dig: Lad min Herres magt være stor, således som du har talt, idet du siger: Herren er sen til vrede og rig på miskundhed; han tilgiver misgerning og overtrædelse, men lader på ingen måde den skyldige ustraffet; han hjemsøger fædrenes misgerning på børnene indtil tredje og fjerde slægtled. Tilgiv dog, beder jeg dig, dette folks misgerning efter din miskundheds storhed, ligesom du har tilgivet dette folk fra Egypten og indtil nu.

Og Herren sagde: Jeg har tilgivet efter dit ord; men så sandt jeg lever, skal hele jorden fyldes med Herrens herlighed.

Fordi alle disse mænd, som har set min herlighed og mine tegn, som jeg gjorde i Egypten og i ørkenen, og nu har fristet mig disse ti gange og ikke adlydt min røst, skal sandelig ikke få det land at se, som jeg tilsagde deres fædre med ed; heller ikke skal nogen af dem, som har vækket min vrede, få det at se. Men min tjener Kaleb, fordi der var en anden ånd i ham, og han fulgte mig helt og fuldt, ham vil jeg føre ind i det land, som han drog ind i, og hans afkom skal tage det i besiddelse. (Amalekitterne og kana'anæerne boede dengang i dalen.) I morgen skal I vende om og drage ud i ørkenen ad vejen til Det røde Hav.

Og Herren talte til Moses og til Aron og sagde: Hvor længe skal jeg bære over med denne onde menighed, som knurrer imod mig? Jeg har hørt Israels børns knurren, hvormed de knurrer imod mig. Sig til dem: Så sandt jeg lever, siger Herren, således som I har talt i mine ører, således vil jeg gøre mod jer: Eders døde legemer skal falde i denne ørken; og alle I, som blev mønstret iblandt eder efter hele eders tal, fra tyveårsalderen og opefter, I, som har knurret imod mig, skal visselig ikke komme ind i det land, om hvilket jeg svor at lade eder bo deri, undtagen Kaleb, Jefunnes søn, og Josva, Nuns søn. Men eders små børn, om hvilke I sagde, at de skulle blive et bytte, dem vil jeg føre ind, og de skal lære det land at kende, som I har foragtet. Men hvad eder angår, skal eders døde legemer falde i denne ørken. Og eders børn skal vandre om i ørkenen i fyrre år og bære eders utugt, indtil eders døde legemer er fortæret i ørkenen. Efter tallet på de dage, i hvilke I udspejdede landet, fyrre dage, ét år for hver dag, skal I bære eders misgerninger i fyrre år, og I skal kende min brudte pagt.

Jeg, Herren, har talt; sandelig, dette vil jeg gøre mod hele denne onde menighed, som har samlet sig imod mig: I denne ørken skal de fortæres, og dér skal de dø. Og de mænd, som Moses udsendte for at udspejde landet, og som vendte tilbage og fik hele menigheden til at knurre imod ham ved at udbrede et ondt rygte om landet, ja, de mænd, som bragte det onde rygte om landet, døde ved en plage for Herrens ansigt.

Men Josva, Nuns søn, og Kaleb, Jefunnes søn, som hørte til de mænd, der var draget ud for at udspejde landet, blev i live. 4 Mosebog 14,1–38.

Vi vil fortsætte disse tanker i den næste artikel.